

SYLWETKI PROFESORÓW POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ

12 2

LEON BOROWSKI (1884—1951)

Leon Borowski urodził się 14 IV 1884 r. w Humaniu na Ukrainie. Po ukończeniu miejscowego gimnazjum rozpoczął studia na Wydziale Inżynierii Instytutu Politechnicznego w Kijowie. Za pracę dyplomową, napisaną pod kierunkiem prof. G. D. Dubelira, uzyskał w grudniu 1913 r. tytuł inżyniera budowlanego. Jeszcze w czasie studiów zaczął pracować zawodowo jako technik przy budowie i konserwacji dróg. W styczniu 1914 r. został zatrudniony jako inżynier drogowy na Ukrainie. Od sierpnia 1915 r. pracował w Kijowskim Okręgu Komunikacyjnym; z polecenia rosyjskich władz wojskowych zajmował się budową mostów i kolejek dojazdowych na froncie.

W drugiej połowie 1920 r. L. Borowski przyjechał do Polski. Po utworzeniu w końcu t.r. okręgowych dyrekcji robót publicznych podjął pracę w Warszawskiej Dyrekcji Robót Publicznych, najpierw jako referent i starszy referent, później radca budownictwa, wreszcie jako kierownik Oddziału Drogowego (1926—1932). Po zlikwidowaniu Ministerstwa Robót Publicznych w maju 1932 r. był kierownikiem Oddziału Drogowego (1932—1934), a następnie naczelnikiem Wydziału Komunikacyjno-Budowlanego (1935—1939) w Urzędzie Wojewódzkim Warszawskim.

Wspólnie z prof. M. Nestorowiczem, z którym przez wiele lat blisko współpracował, należał do grona organizatorów zalegalizowanego w styczniu 1927 r. Stowarzyszenia Członków Polskich Kongresów Drogowych i aż do września 1939 r. pełnił w nim funkcję sekretarza Zarządu. Jednocześnie był w latach 1927—1939 (z przerwą od sierpnia 1928 r. do marca 1929 r.) redaktorem i wydawcą miesięcznika *Wiadomości Stowarzyszenia Członków Polskich Kongresów Drogowych* (przemianowanego w 1931 r. na *Wiadomości Drogowe*).

Równoległe z pracą w administracji państwowej i we wspomnianym stowarzyszeniu prowadził działalność dydaktyczną i naukową. W latach 1921—1924 wykładał budowę dróg gruntowych w Państwowej Szkole Drogowej w Warszawie, a od 1922 r. był ponadto asystentem w Katedrze Budowy Dróg i Robót Ziemnych na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej. Od 1923 r. prowadził wykłady i ćwiczenia z encyklopedii inżynierii lądowej na Wydziale Geodezji, a w roku akad. 1933/34 objął wykłady zleczone z encyklopedii nauk inżynierskich na Wydziale Inżynierii. Za pracę pt. „Gęstość sieci drogowej i jej miernik” uzyskał w 1934 r. stopień docenta habilitowanego. Po śmierci prof. M. Nestorowicza (1 IX 1939) miał objąć — decyzją Rady Wydziału Inżynierii i Senatu PW — Katedrę Budowy Dróg i Robót Ziemnych w charakterze profesora zwyczajnego, czemu przeszkodził jednak wybuch wojny.

W początkowym okresie okupacji hitlerowskiej nie pracował nigdzie. Dopiero od połowy sierpnia 1940 r. został zatrudniony jako starszy robotnik w Wydziale Technicznym Zarządu m. Warszawy. W listopadzie 1941 r. zaczął wykładać budowę dróg w Państwowej Szkole Budownictwa, a po uruchomieniu przez Niemców w 1942 r. w gmachach politechnicznych Państwowej Wyższej Szkoły Technicznej został w niej kierownikiem Wydziału Budownictwa i Zakładu Budowy Dróg. Podczas powstania warszawskiego podzielił los innych mieszkańców miasta. Wysiedlony z Warszawy, do końca okupacji przebywał na wsi w pobliżu Radziwiłłowa; utrzymywał się niemal wyłącznie z pomocy uzyskiwanej z Rady Głównej Opiekuńczej.

Po wyzwoleniu powrócił do Warszawy i już w marcu 1945 r. przystąpił do pracy w Ministerstwie Komunikacji. Początkowo pełnił obowiązki inspektora, następnie został naczelnikiem Wydziału Budowy i Utrzymania Dróg w Departamencie Dróg Kołowych. Po uzyskaniu profesury na politechnice w lipcu 1946 r. zwolnił się z pracy w Ministerstwie Komunikacji, ale nie zerwał wszystkich związków z tym urzędem. Wziął czynny udział w organizowaniu i pracach II Kongresu Techniki Polskiej (1947). W marcu t.r. został powołany na członka Państwowej Rady Komunikacyjnej, a od października 1947 r. do lutego 1950 r. pełnił funkcję stałego jej doradcy. W marcu 1950 r. został starszym radcą do spraw techniki drogowej w Departamencie Dróg Publicznych. W latach 1946—1949 był ponadto przewodniczącym Rady Naukowej w Instytucie Badawczym Budownictwa, w którym zorganizował placówkę naukowo-badawczą z zakresu drogownictwa.

Od wznowienia zajęć dydaktycznych na uczelni w roku akad. 1945/46 kierował aż do śmierci Katedrą Budowy Dróg i Robót Ziemnych na Wydziale Inżynierii. W dniu 24 VII 1946 r. uzyskał nominację na stanowisko profesora zwyczajnego. Wykładał roboty ziemne, budowę dróg i tuneli, ulic i autostrad. Wykształcił liczne grono pracowników naukowych i specjalistów-praktyków z zakresu drogownictwa. W 1950 r. został powołany dodatkowo na stanowisko dyrektora Inżynierskiego Kursu Ruchu Kolejowego przy Politechnice Warszawskiej. Nie licząc prac przyczynkarskich i licznych artykułów publikowanych w prasie technicznej, ogłosił kilkanaście znaczących prac naukowych dotyczących m. in. budowy dróg gruntowych, problemów trakcji i mechaniki ruchu na drogach oraz badań pomiarów współczynnika oporu ruchu nawierzchni drogowej.

Od 1949 r. prof. L. Borowski był członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Zmarł 10 III 1951 r. w Warszawie i został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim (kwatery 99-III-4). Odniesiony m. in. Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1946).

Oprac. Aurelia Jermakowicz

MS 4330
11

35 274-D